

Usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 09.07.2007, sp. zn. 1 To 29/2007, ECLI:CZ:VSPH:2007:1.TO.29.2007.1

Číslo: 16/2010

Právní věta: Z hlediska posouzení, zda jde o trestný čin spáchaný na území České republiky, je v řízení o předání do jiného členského státu Evropské Unie rozhodující obsah evropského zatýkacího rozkazu, který vydal orgán vyžadujícího státu, neboť jen v tomto rozsahu může soud rozhodovat o povolení předání. Ve vztahu k pokračování v trestné činnosti (§ 89 odst. 3 tr. zák.), pokud byl některý dílčí útok spáchaný na území České republiky a jiný byl spáchaný v cizině (tj. na území vyžadujícího státu), a jestliže předmětem evropského zatýkacího rozkazu není žádný dílčí útok pokračujícího trestného činu spáchaný na území České republiky, nelze trestní řízení vedená v České republice a ve vyžadujícím státě považovat za řízení o jednom a tomtéž činu ve smyslu ustanovení § 411 odst. 6 písm. d) tr. ř. a zamítnout proto předání vyžádané osoby. Vzhledem k § 11 odst. 2 tr. ř. (per analogiam) a § 12 odst. 2 tr. ř. jde totiž o řízení ohledně samostatných skutků (činů), tedy po samostatná řízení.

Soud: Vrchní soud v Praze

Datum rozhodnutí: 09.07.2007

Spisová značka: 1 To 29/2007

Číslo rozhodnutí: 16

Číslo sešitu: 3-4

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Evropský zatýkací rozkaz, Pokračování v trestném činu

Předpisy: § 12 odst. 12 tr. ř.

§ 411 odst. 1 tr. ř.

§ 411 odst. 6 písm. d) tr. ř.

§ 89 odst. 3 tr. zák.

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Vrchní soud v Praze zamítl stížnost předávané osoby J. H. H., občanky Čínské lidové republiky, proti usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 6. 6. 2007, sp. zn. 1 Nt 3/2007.

Z o d ů v o d n ě n í :

Napadeným usnesením Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 6. 6. 2007, sp. zn. 1 Nt 3/2007, bylo rozhodnuto v trestní věci vyžádané osoby J. H. H. o návrhu státní zástupkyně Krajského státního zastupitelství v Českých Budějovicích o předání jmenované k trestnímu stíhání do Spolkové republiky Německo a přeměně předběžné vazby na předávací vazbu pod bodem I. tak, že se podle §

411 odst. 1, 7 tr. ř. vyžádaná osoba J. H. H. předává do Spolkové republiky na základě evropského zatýkacího rozkazu vydaného Státním zastupitelstvím ve Weidenu i.d. OPf. dne 12. 10. 2004, sp. zn. 5 Js 1388/04, ve spojení se zatýkacím rozkazem Obvodového soudu ve Weidenu i.d. OPf. ze dne 21. 10. 2004, sp. zn. 1 Gs 944/04, k trestnímu stíhání pro skutky, kterých se měla dopustit jednáním spočívajícím v pěti útocích popsáním ve výroku usnesení krajského soudu, kvalifikovaným jako trestné činy převádění cizinců podle § 92a odst. 1 číslo 1, 2 cizineckého zákona Spolkové republiky Německo a převádění cizinců komerčním způsobem a ve skupině podle § 92b odst. 1 cizineckého zákona Spolkové republiky Německo (za užití § 53 trestního zákoníku Spolkové republiky Německo), s tím, že vyžádaná osoba J. H. H. bude vrácena k výkonu trestu odnětí svobody nebo ochranného léčení nebo ochranné výchovy do České republiky, pokud jí bude uložen takový druh trestu nebo ochranného opatření, a vyžádaná osoba J. H. H. po vynesení rozsudku ve Spolkové republice Německo nevysloví souhlas s výkonem trestu nebo ochranného opatření ve Spolkové republice Německo.

Pod bodem II. bylo uvedeným usnesením rozhodnuto tak, že podle § 411 odst. 4 tr. ř. se předběžná vazba, do které byla vzata vyžádaná osoba J. H. H., usnesením Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 10. 3. 2007, sp. zn. 1 Nt 3/2007, ve spojení s usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 4. 5. 2007, sp. zn. 1 To 14/2007, přeměňuje na vazbu předávací.

Proti tomuto usnesení, resp. proti oběma jeho výrokům, podala předávaná J. H. H. ihned po jeho vyhlášení, tedy v zákonné lhůtě, stížnost, kterou odůvodnila dodatečně písemně prostřednictvím svého obhájce. Ve své stížnosti předávaná namítla, že krajský soud nezhodnotil dostatečným způsobem všechny okolnosti případu, nesprávně zjistil skutkový stav a v důsledku toho rozhodl nesprávně. Namítla, že se krajský soud především nezabýval podrobněji vztahem trestního řízení vedeného proti předávané před Obvodním soudem pro Prahu 4 pod sp. zn. 5 T 148/2005 ve vztahu ke skutkům, kterých se měla dopustit na území Spolkové republiky Německo, popsáním v evropském zatýkacím rozkazu. Poukázala na to, že v trestním řízení vedeném na území České republiky byla v červnu 2003 vzata do vazby, obvinění jí bylo sděleno v červnu 2003, v současné době se věc nalézá ve stádiu hlavního líčení, rozhodnutí dosud nebylo vyhlášeno, stíhána je pro trestné činy účasti na zločinném spolčení podle § 163a odst. 1 tr. zák. a nedovolené překročení státní hranice podle § 171a odst. 2 písm. b) tr. zák., jichž se měla dopustit společně s dalšími osobami celkem jedenácti útoky jediného trestného činu, resp. dvou trestných činů v jednočinném souběhu v období od počátku roku 2002 do února roku 2003, a to ve dnech 4. 7. 2002, 17. 7. 2002, 6. 9. 2002, 10. 10. 2002, 16. 10. 2002, 28. 1. 2003, 11. 2. 2003, 20. 2. 2003, 27. 2. 2003, 29. 7. 2002 a útoků, pro které má být vydána se měla dopustit celkem osmi útoky, a to ve dnech 25. 2. 2003, 17. 4. 2003, 22. 4. 2003, 23. 4. 2003, 24. 4. 2003, 25. 4. 2003, 30. 4. 2003, 3. 6. 2003. Poukázala na to, že z porovnání dob, kdy ke spáchání trestných činů mělo dojít, vyplývá, že období se překrývá, je zde evidentní souvislost ve způsobu spáchání trestných činů i časová. Má za to, že se krajský soud nedostatečně zabýval tím, zda není na místě aplikovat ustanovení § 411 odst. 6 písm. d) tr. ř., podle něhož nesmí být vyžádaná osoba vydána, pokud je stíhána za stejný čin, pro který byl evropský zatýkací rozkaz vydán. Podle jejího názoru se měl soud zabývat i tím, zda takové pravidlo o nepřípustnosti vydání má být aplikováno nejen v případě, že činy na území obou států jsou identické, naprosto stejné, ale i v případě, kdy jde podle teorie trestního práva o pokračování v páčání trestných činů spáchaných na území rozdílných států. Správně měl krajský soud podle ní dovodit, že má být vydána pro stejný trestný čin, pro který je stíhána v České republice a měl konstatovat, že je na místě aplikovat ustanovení § 411 odst. 6 písm. d) tr. ř. Zdůraznila, že zatímco v České republice v její trestní věci již opakovaně probíhalo hlavní líčení a pravděpodobně do konce roku 2007 dojde k vyhlášení rozsudku, ve Spolkové republice Německo nebyla zatím ani obviněna a nebylo prokázáno, že by vůbec obvinění v této věci převzala. Zdůraznila rovněž, že pokud by byla pravomocně uznána vinnou ve věci nyní projednávané Obvodním soudem pro Prahu 4, rozsudek by vytvořil překážku věci rozhodnuté ve vztahu k věci, pro kterou má být stíhána ve Spolkové republice Německo. Faktické její

vydání by patrně nebylo realizováno přede dnem právní moci odsuzujícího rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 4, pokud řízení může skončit odsuzujícím výrokem, rozhodnutí o přípustnosti vydání, respektive rozhodnutí odvolacího Vrchního soudu v Praze by vytvořilo v případě zamítnutí odvolání překážku věci rozhodnuté a v případě vydání by na území Spolkové republiky Německo bylo rozhodováno v téže věci. Dále zdůraznila, že ve věci evropského zatýkacího rozkazu se měla trestných činů dopustit s dalšími osobami, které jsou české národnosti, jsou stíhány v zahraničí, ona má na území České republiky trvalý pobyt, v současné době se zde nachází i její nezletilý syn, který je českým státním občanem, trestné činy, pro které má být vydána do Spolkové republiky Německo, jsou trestnými činy i podle platného práva na území České republiky, takže justičním orgánům nic nebránilo po vydání evropského zatýkacího rozkazu převzít trestní věc a zahájit trestní stíhání na území České republiky. Předávaná údajně nikdy na území Spolkové republiky Německo nebyla, její rodiče jsou staří, ráda by se s nimi ještě shledala. Navrhla proto, aby odvolací Vrchní soud v Praze aplikoval v dané věci pravidlo § 411 odst. 6 písm. d) tr. ř., zrušil napadené usnesení a zamítl její předání a propustil ji z předávací vazby na svobodu.

Vrchní soud v Praze přezkoumal z podnětu podané stížnosti podle § 147 odst. 1 tr. ř. správnost všech výroků napadeného usnesení, i řízení předcházející napadenému usnesení a dospěl k následujícím závěrům:

Vrchní soud především shledal, že v řízení, které předcházelo napadenému usnesení, bylo postupováno v souladu se zákonem. Předávaná J. H. H. byla v souladu s ustanovením § 410 ve spojení s ustanovením § 395 odst. 1 a § 396 odst. 1 tr. ř. zadržena a vzata do předávací vazby, a to na základě evropského zatýkacího rozkazu vydaného dne 12. 10. 2004 Státním zastupitelstvím ve Weidenu i.d. OPf, Spolková republika Německo, pod sp. zn. 5 Js 1388/04, pro jehož vydání byly splněny podmínky a který splňuje všechny náležitosti upravené v § 404 a násl. tr. ř. Předávaná byla také v souladu s ustanovením § 409 odst. 2 tr. ř. poučena a vyslechnuta. Tím bylo zahájeno předběžné šetření státní zástupkyně Krajského státního zastupitelství v Českých Budějovicích ve věci předání jmenované k trestnímu stíhání do Spolkové republiky Německo a po jeho skončení k podání návrhu na rozhodnutí o předání jmenované a o přeměně předběžné vazby na vazbu předávací soudem.

Rovněž Krajský soud v Českých Budějovicích podle zjištění Vrchního soudu důsledně dodržel procesní postup stanovený v § 411 odst. 1 tr. ř. a důvodně po provedeném dokazování dospěl k závěru, že podmínky pro předání jmenované k trestnímu stíhání ve Spolkové republice Německo byly splněny (§ 404 odst. 2 písm. a/ a b/ tr. ř.), resp. že nebyly splněny podmínky pro zamítnutí předání uvedené v § 411 odst. 6 tr. ř. Pouze pokud jde o oboustrannou trestnost, je třeba poukázat na to, že tuto podmínku soud ani nemá zkoumat za situace, kdy v evropském zatýkacím rozkaze, jako tomu bylo v daném případě, bylo označeno jednání uvedené v § 412 odst. 2 písm. m) tr. ř. Svě úvahy a závěry Krajský soud v odůvodnění napadeného usnesení náležitým, vyčerpávajícím způsobem rozvedl, Vrchní soud neshledal důvodu na těchto úvahách a závěrech cokoliv měnit, neboť je shledal v souladu se zjištěnými skutečnostmi vyplývajícími z obsahu spisu i v souladu se zákonem. Proto Krajský soud nepochybil, pokud rozhodl ve smyslu § 411 odst. 1 tr. ř., že se J. H. H. k trestnímu stíhání do Spolkové republiky Německo pro popsané skutky předává. Námitky stížnosti předávané J. H. H. proti tomuto rozhodnutí Krajského soudu proto neshledal Vrchní soud důvodné.

Nelze totiž přisvědčit námitce, že v daném případě se Krajský soud nedostatečným způsobem zabýval tím, zda u J. H. H. nebyla splněna podmínka pro zamítnutí předání uvedená v ustanovení § 411 odst. 6 písm. d) tr. ř., s tím, že předávaná je v České republice stíhána pro stejný trestný čin jako ve Spolkové republice Německo. Z odůvodnění napadeného usnesení je zřejmé, že krajský soud se touto otázkou ke stejné námitce předávané již zabýval, a vrchní soud shledal, že krajský soud nepochybil, když dovedl, že z porovnání obžaloby, která je projednávána u Obvodního soudu pro Prahu 4 (nesprávně je uvedeno Obvodní soud pro Prahu 5) ve věci vedené pod sp. zn. 5 T 148/2005 a

evropského zatýkacího rozkazu, na jehož základě je J. H. H. předávána, je zřejmé, že předání vyžádané osoby je požadováno s přihlédnutím k ustanovení § 12 odst. 12 tr. ř. pro jiné skutky, než jsou ty, pro které je jmenovaná stíhána na území České republiky.

I když je třeba přisvědčit stížnosti v tom, že mezi dílčími útoky trestných činů účasti na zločinném spolčení podle § 163a odst. 1 tr. zák. a nedovoleného překročení státní hranice podle § 171a odst. 2 písm. b) tr. zák., pro něž je předávána stíhána na základě již zmiňované obžaloby projednávané u Obvodního soudu pro Prahu 4, a mezi útoky popsány v evropském zatýkacím rozkazu, na jehož základě je jmenovaná předávána, je možno uvažovat o stejném nebo podobném způsobu jejich provedení, blízké časové souvislosti mezi nimi a nakonec i o stejném či podobném předmětu útoku a tedy uvažovat o tom, že by mohlo jít z hlediska § 89 odst. 3 tr. zák. o pokračování v trestném činu, nelze trestní řízení vedená na území České republiky a na území Spolkové republiky Německo považovat za řízení o jednom a tomtéž činu, jak to má na mysli ustanovení § 411 odst. 6 písm. d) tr. ř. Nelze totiž pominout ustanovení § 12 odst. 12 tr. ř., na něž poukazuje již krajský soud, podle něhož se skutkem podle trestního řádu rozumí též dílčí útok pokračujícího trestného činu, není-li výslovně stanoveno jinak. Toto ustanovení totiž umožňuje oddělené projednávání dílčích útoků pokračujícího trestného činu a také rozhodnutí o nich, aniž by pak pravomocné rozhodnutí o tomto dílčím útoku vytvořilo překážku věci rozhodnuté o celém pokračujícím trestném činu. Proto je třeba jako nesprávný odmítnout argument stížnosti, že pravomocný rozsudek ve věci předávané projednávané před Obvodním soudem pro Prahu 4 pod sp. zn. 5 T 148/2005, jímž by byla předávaná uznána vinnou, by vytvořil překážku věci rozhodnuté ve vztahu k činům, pro něž je stíhána na území Spolkové republiky Německo, a takový účinek již nelze vůbec dovozovat ve vztahu k rozhodnutí o předání jmenované k trestnímu stíhání do Spolkové republiky Německo pro skutky popsány v evropském zatýkacím rozkazu, neboť nejde o trestní řízení a rozhodnutí ve věci samé.

Stejně tak je třeba odmítnout argument stížnosti, že českým justičním orgánům nic nebránilo po vydání evropského zatýkacího rozkazu převzít trestní věc a zahájit trestní stíhání na území České republiky. Z ustanovení § 447 odst. 1 tr. ř. totiž vyplývá, že o převzetí trestní věci z ciziny o soudně trestném činu spáchaném na území cizího státu je možno rozhodnout pouze na základě návrhu orgánu cizího státu a ve věci vedené proti občanu České republiky. Ani jedna z uvedených podmínek není u předávané splněna.

S ohledem na to, že J. H. H. má v České republice povolen trvalý pobyt, důvodně krajský soud současně vyslovil ve smyslu § 411 odst. 7 tr. ř., že předání jmenované je podmíněno zárukou jejího vrácení pro výkon případně uloženého trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření do České republiky. Záruku poskytl vyžadující stát Spolková republika Německo, resp. Státní zastupitelství ve Weidenu i.d. OPf. s tím, že bylo uvedeno, že jmenovaná bude v tomto směru ještě v rámci řízení poučena.

V souladu s ustanovením § 411 odst. 4 tr. ř. krajský soud rovněž rozhodl o přeměně předběžné vazby na vazbu předávací. Toto rozhodnutí, vzhledem k tomu, že bylo rozhodnuto o předání J. H. H., je ze zákona obligatorní, tedy povinné.

Z uvedeného vyplývá, že vrchní soud neshledal stížnost J. H. H. důvodnou a vzhledem k tomu, že neshledal vady ani v řízení, které napadenému usnesení předcházelo, stížnost jmenované jako nedůvodnou podle § 148 odst. 1 písm. c) tr. ř. zamítl.